

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Meco.

Muchas gracias.

Senyora vicepresidenta, per favor.

Quan vullga, quan vullga (*veus*), quan la deixen, sí, per favor.

Quan vullga la senyora vicepresidenta.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies per la pregunta, senyora Meco, sempre preocupada per estos temes que crec que és un del temes més importants al que ens enfrontem, encara que siguen moltes voltes temes invisibles, llevat d'aquella part en la que es fa electoralisme barat a costa dels xiquets.

En tot cas, jo li dic la valoració, veig que vosté coneix molt bé tot l'interim que ens ha dut fins ací. N'hi havia una ordre de tancament de Monteolivete des del 2008, que aquells senyors ignoraren; Monteolivete s'havia de tancar no només per les condicions de l'edifici també per altres condicions, que vosté molt bé sap perquè jo vaig donar compte ací, en Les Corts. No tenim previst que eixa infraestructura torne a ser per a infància, tenim previst altres usos per a eixa infraestructura precisament perquè ve molt marcada per tota la xarxa que es va muntar al voltant d'eixa zona.

En tot cas, el centre de recepció de València en este moment està en una ubicació que vosté ha esmentat, i passarà a ser centre d'acollida novament. ¿Per què? Perquè eixa era el compromís que teníem quan presentàrem el pla, i és que el centre de recepció de València anava a estar en eixa ubicació última durant 18 mesos. I anem a complir-ho, els 18 mesos es compliran ara a febrer i el centre de recepció de València passarà a una altra localitat també de manera provisional.

També li he de dir que no és un contracte de gestió integral, la infraestructura és pública, la direcció serà pública, i és cert que n'hi haurà una gestió d'una entitat sense ànim de lucre però no serà una gestió integral, entre altres coses perquè és una instal·lació provisional.

El nou centre de recepció de València on està previst, que no s'ha pogut traslladar ara perquè no han acabat les obres, serà una instal·lació pública de gestió pública, amb la qual cosa guanyarem un centre públic quan acabe este cicle perquè Bunyol continuarà sent públic, que era privat, Bunyol estava gestionat per una empresa privada, continuarà sent públic (*veus*), seguirà sent públic, i el nou centre de recepció a València serà públic, i la instal·lació provisional que anem a mantindre ara tornarà a ser una instal·lació de l'Institut Valencià de la Joventut. Amb la qual cosa, al final d'este cicle haurem guanyat un centre públic. És cert que és poc, és cert.

Vosté sap, i jo ho he dit ací en diverses ocasions, que jo crec que tot el sistema de protecció i de mesures de la infància

hauria de ser íntegrament públic. Eixa és la meua idea. Però també sap vosté que açò en este moment, en la situació que té esta comunitat i en les impossibilitats que tenim d'ampliar capítol I, capítol de personal d'empleats públics, és quasi una quimera.

Vosté sap perfectament que l'1 de juliol del 2018 havia d'haver hagut 500 places noves per a reforçar serveis socials, en residències i en altres destinacions, que a hores d'ara encara no estan cobertes, i estan cobertes a dures penes la mitat.

Per tant, n'hi ha moments en què la peremptorietat de la necessitat social fa que hages de tirar mà en este cas d'entitats sense ànim de lucre, ¿eh?, no estem parlant en infància mai d'empreses mercantils, estem parlant sempre d'entitats sense ànim de lucre que jo també crec que contribueixen a un benestar col·lectiu, precisament perquè el seu *leitmotiv* no és mai el benefici industrial, no és el benefici econòmic, és el benefici social.

Que hem de tindre més centres públics en la infància, completament d'acord; però que també hem de modular en quina realitat vivim, també li ho dic.

Ja li dic, al juliol havíem d'haver tingut 500 places de reforç, empleades públiques, i en tenim la mitat. ¿Per què? Perquè n'hi ha una sèrie de condicionants en una comunitat infrafinançada, en una comunitat pseudointervinguda, en una comunitat depenent del FLA, on el capítol I es molt difícil fer-lo créixer.

I el govern del botànic, ja li dic jo, i no només en la meua conselleria, ací n'hi ha dos persones que ho poden testificar, en sanitat, en educació, estem fent un esforç per damunt de les nostres possibilitats.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

I, per tant, eixe esforç l'anem a mantindre, tenim clar l'horitzó, que és públic, de gestió pública, i anem a continuar treballant en eixe sentit, però primer hem d'atendre les persones i, després, complir els horitzons. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Anem a passar a la pregunta número 1.683, que formula el diputat David de Miguel, corresponent la contestació al conseller d'educació.

Senyor De Miguel, quan vullga.

El senyor De Miguel Martínez:

Gracias, vicepresidenta.

Conseller, vicepresidenta, consellera.

Buenas tardes.

Bien, vamos a hablar de cultura, que como dice mi amigo Alberto, siempre se habla poco, ¿no?

Poco... Entiendo que poco le tengo que decir, ¿no?, del Teatro Escalante. Entiendo, supongo que aunque no sea de aquí sabe que el Teatro Escalante, ¿no?, se fundó hace treinta y tres años, se ha convertido... O sea, ya fue algo novedoso en ese momento en todo el estado, ¿no?, en cuanto a promoción del teatro desde una diputación, o sea, desde el sector público. Han pasado más de dos millones de espectadores, cinco mil representaciones, cuarenta y cinco obras propias, hasta que se ha convertido en un referente estatal y un referente, aquí, de lo que es la cultura valenciana, sobre todo porque ha sido..., no solo han sido esos dos millones o más de dos millones de espectadores; es que para muchos niños, como yo, por ejemplo, que venía de un pueblecito pequeño, de interior, la única toma de contacto con el teatro, con la cultura, era la típica visita del colegio al Teatro Escalante. Yo recuerdo que hice dos o tres visitas de pequeñito.

Entonces, esa vocación de servicio público. O sea, la cultura como servicio público a las personas que no tienen un acceso, que no pueden tener un acceso por las circunstancias que sean, a la cultura. Es un ejemplo de la gestión pública, de una gestión eficiente, una gestión basada en la igualdad, en accesibilidad y, sobre todo, basada en la calidad. Lo atestiguan pues los premios que ha tenido, ¿no?, durante esos treinta y tres años.

Pues bien, como usted bien sabe, desde 2016, noviembre de 2016, cuando pasó todo este problema, ¿no?, de la estructura del teatro, pues hubo que abandonarlo y desde entonces han ido deambulando, deambulando y en precario y rogando dónde se podían ir ubicando, ¿no? Por eso han pasado por el Talía, por el Rialto, por la sala Russafa, por el... Inestable, la Martín i Soler, pagando alquileres, alquiler por semanas que, al final, es una gestión más ineficiente porque están pagando más que lo que sería un alquiler si tuvieran una sede estable y una sede fija.

Claro, todo esto, usted me puede decir, «esto es competencia de la Diputación de Valencia»; desde luego, es una competencia pero, claro, y encima es una competencia impropia, digamos, ¿no?, teatros debería ser una competencia de la *conselleria* porque usted sabe que yo soy poco partidario, siempre lo he sido, junto con mis compañeros, del mantenimiento de las diputaciones.

Pero, claro, hay una cosa que es la coordinación de las competencias, que esa sí que es suya, de las competencias que tienen las diputaciones y la colaboración institucional, ¿no?, de cómo se considera la Diputación de Valencia como el cajero automático del Consell porque le sobra dinero y a nosotros nos falta.

Consta que han pedido ayuda. Es verdad que se han cedido espacios para que el Teatro Escalante pudiera ir

desarrollando su programa. Claro, también me podrá decir, «mira, es que gracias a que hemos cedido salas más grandes hay más espectadores». De acuerdo. Pero es que ya no estamos hablando solo de que tenga más espectadores o menos. Estamos hablando de dignificar. O sea, el Teatro Escalante, para todos los valencianos que, insisto, es una institución, merece..., la cultura merece unas condiciones de dignidad, porque hablamos de promocionar la cultura, defender la cultura e impulsar la cultura. Y también tenemos que dignificar la cultura.

Y es por ello que, en este momento, usted sabe que el Teatro Escalante es todo lo contrario. O sea, está, insisto, deambulando y en precario, pues, colocando las representaciones como puede.

Entonces, por todo ello, yo le pregunto si tiene previsto el Consell, en el ejercicio de sus competencias, la adopción de medidas que garanticen la continuidad del Teatro Escalante y, añadiría, con dignidad.

Gracias.

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor De Miguel. (*Aplaudiments*)

Senyor *conseller*, quan vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, també, senyor diputat. Li agrairé que pregunte per cultura. I és cert, en massa poques ocasions em pregunten per cultura. Vosté ho ha pogut observar en aquests anys que portem de govern. I el cert és que és especialment rellevant perquè és importantíssim que posem en valor i posem el focus també en la cultura.

Precisament per això, des que hem arribat al govern, hem invertit molt més en cultura, fent un pla estratègic, hem augmentat les produccions i coproduccions, per exemple, en les arts escèniques o hem estat treballant també, coordinadament, amb els municipis i amb les diputacions. D'ahí també la resposta a la seua pregunta per tal de territorialitzar l'accés, també, de la cultura. És a dir, que qualsevol ciutadà no haja d'anar o desplaçar-se a una capital a accedir a la cultura sinó que arreu del territori, de tots els pobles i ciutats de totes les comarques, tinguen també accés directe a la cultura.

Per això, entre altres qüestions, hem creat el Circuit Cultural Valencià, l'hem ampliat, hi havia el circuit de teatre, hem ampliat a altres disciplines, i no només ampliat altres disciplines sinó que hem duplicat les poblacions que hi participen. I, per tant, ja no ha de passar tant com ens passava a nosaltres. Jo també vaig vindre a l'Escalante, de menudet, amb mon pare, i recorde, per tant, tinc també eixe vincle emocional amb l'Escalante i el seu projecte. El que volem és que, evidentment, hi hagen projectes com el de l'Escalante, que

és magnífic, i ha de continuar, i ara seguiré parlant, sinó que cada dia hi haja més possibilitat de generar nous públics arreu del territori i, per tant, que hi haja cada dia més espais on es genere cultura i es pugui accedir de forma democràtica, de forma horitzontal per totes les persones.

Pel que fa a l'Escalante, evidentment, compartisc tota la seua lectura i, per tant, li dic que sí, que nosaltres estem i treballam des del primer minut en què va a haver-hi els problemes, la diputació va tindre els problemes amb un local que no era seu però que estava llogant des de feia molt de temps i que, per tant, les actuacions, doncs es limitaven entre el propietari o aquell que l'estava llogant, i han estat ahí tenint problemàtiques. Ens vam posar de seguida a disposició per a oferir els nostres espais i així ha sigut. Els espais que gestionem des de la conselleria o des dels òrgans del sector públic dependents de la conselleria s'estan posant a disposició, i com vostè ha dit, no és que no s'haja perdut espectadors, sinó que s'han guanyat.

Per tant, si no recorde malament, les últimes temporades que se van fer en el mateix espai de l'Escalante, estaven al voltant dels vint-i-huit mil espectadors, i tenim xifres de més de trenta-dos mil espectadors, quatre mil més; no només per l'espai de les sales, que també, ha augmentat i, per tant, l'aforament és més gran, també poden anar-hi més persones, sinó que l'avaluació, fins i tot, de les persones que hi van ens diuen que és molt més fàcil, més accessible, més fàcil anar també als altres espais.

Nosaltres el que volem és continuar col·laborant, i estem a disposició de garantir i ajudar i coordinar el projecte d'Escalante que ha de tindre continuïtat i és el que anem a fer, garantir-li la continuïtat, i així ho estem parlant des de la subdirecció d'arts escèniques de l'Institut Valencià de Cultura amb els responsables també de l'Escalante, per tal d'anar coordinant no només l'ús dels diferents espais, que és una cosa transitòria, sinó que hi haja un espai, que hi haja una solució per a donar-li una dignitat a llarg termini.

Mire, estem fent això igual que ho estem fent en la resta d'accions culturals. I no es quedaran de banda. El resultat que tenim precisament és incidir en aquest tipus de projectes que augmenten els espectadors, com ho estan fent totes les programacions que estem fent a nivell de teatre com, per exemple, a la ciutat de Castelló, que estic segur que vostè coneix, en què ha augmentat més d'un 130% els espectadors, més d'un 130% els espectadors del Teatre Principal, com ha augmentat més d'un 40% els espectadors, també, en altres espais nostres de la ciutat de Castelló, més d'un 20% el teatre del Rialto, que també estem dirigint a nous públics, on més d'un 18% és del Teatre Arniches.

Per tant, sí estem en condicions i volem garantir la dignitat del projecte de l'Escalante. Mentres estiga aquest govern, evidentment que continuarà eixe projecte amb la major dignitat possible.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Anem a passar a la pregunta 1.689, que formula la diputada María Remedio Yáñez a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública.

Senyora Yáñez, per favor, polse el micro.

Molt bé. Quan vullga.

Gràcies.

La senyora Yáñez Motos:

Gracias, presidenta.

Buenas tardes, señorías.

Señora consellera.

¿Qué criterios ha aplicado para la determinación de los distintos horarios de apertura de las urgencias extrahospitalarias? *(Aplaudiments)*

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Gracias, presidenta.

Gracias, señora Yáñez, por su pregunta.

Usted sabe perfectamente que las aperturas de las urgencias extrahospitalarias se regulan a través del Decreto 72/2001 y 137/2003, que regulaba la jornada y el horario de trabajo en los puntos de atención continuada y en los centros de salud.

En ambas normativas se establecía que los centros de salud fijaran su horario de apertura entre las 08:00 y las 09:00 horas con carácter general. O solo de mañanas hasta las 15:00 horas. Esto era según las características, la demanda asistencial de cada zona de salud en las que se atenderían tanto la atención programada como las urgencias.

Y, además, establecía que las guardias comenzarían una vez acabara la jornada ordinaria, a las nueve en los centros que funcionarían de mañana y de tarde, y a las tres en los centros que abrían solo de mañana y los fines de semana las veinticuatro horas.

Sin embargo, añadía que podría ser coincidente con el horario de apertura ordinario cuando el personal, en jornada ordinaria, sea insuficiente para atender las urgencias además de su trabajo programado.

Así pues, desde la entrada en vigor de estos decretos, se había extendido un tipo de organización asistencial en atención primaria en la que los profesionales de algunos centros de salud veía desplazado su horario de atención a las tardes para poder realizar al mismo tiempo la atención programada y las de urgencias.

Y esto, sin lugar a dudas, provocaba una mayor carga asistencial al tener que asumir las urgencias durante esa franja horaria y contar, en general, con menos efectivos para repartir esta tarea que durante la jornada matutina.